

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

1

πόψε λάμπει ὁ οὐρανὸς μὲ τ' ἄστρα πλουμισμένους
καθὼς γιγάντιον παγωνιοῦ ἢ χρυσομάτα οὐρά.
Ὁ Σαπφικὸς κεληδισμὸς ζῆ κάπου ἐδῶ κρυμμένος
στὰ φύλλα, στὰ νερά.

Σὲ ποιά Ἐλευσίνεια, προσφορὰ τὸ κἀνιστρό σου φέρνεις,
Νύχτα Ἀθηναία, γεμᾶτο ἀνθούς ὄνειρων, παρθενιάς,
καθὼς περνᾷς καὶ γύρω σου δροσιᾶς διαμάντια σπέρνεις,
καθὼς μέσα στὰ κύπελλα τῶν κρίνων τὴν κερνᾷς;

Στὰ ἑλληνικὰ τὰ μάτια σου ἴσκιοι περνοῦν οἱ πόθοι
κάτω ἀπ' τὸ φέγγος σου οἱ καρδιὲς τρεμίζουσι καὶ τὰ χεῖλη,
κι' ὁ ποιητής, κοιτάζοντας τὴν ὁμορφιά σου, νοιώθει
τὸ λυρικό σου τ' ἄγγιγμα, Νύχτα γλυκεῖα τ' Ἀπρίλη!

2

Καλοκαιριάτικη νυχτιά! Ἡ ἐρωτεμένη Φοῖβη
σταλάζει φίλτρα· χύνεται παντοῦ ἀργυρὸς ἀχνός.
Θαρεῖς πὼς κάθε τοῦ δρυμοῦ πεῦκο μιὰ νύμφη κρύβει,
πὼς ὄχι οἱ γρύλλοι, μὰ οἱ αὐλοὶ μαγεύουσι τοῦ Πανός.

Μιὰ τέτοια νύχτα καρτερῶ νὰ ρηθοῦν τ' ἀγαπημένα
τοῦ Παρνασοῦ τὰ πνεύματα, σὰν ὄπτασία χρυσή:
ἔσένα, ὦ Κόριννα, ὦ Μυρῶ, Μεγαλοστράτη, ἔσένα
Γλαύκη, λιγύθροος Ἡριννα, τῆς Δήλου ἀηδόνη ἐσύ!

Ὅσες τὴ λύρα ἐκράτησαν κι' ἐπόνεσαν. Καὶ πρώτη
στὸν Ἀπολλώνειο αὐτὸ χορὸν ἢ Ψάπφα ἢ κορυφαία:
ὄλη τοῦ στίχου, τῆς στροφῆς τῆς φρενωτῆς ἢ νιότη
νὰ μοῦ γιομίση τὴν καρδιά μ' αἰσθήματα γενναῖα.

3

Ἡ Νύχτα τοῦ χινόπωρου φέρνει μαζί ξανά
 σὰ νυχτερίδες τὶς παλιές, βαθεῖες μελαγχολίες.
 Ἀνατρομοῦν στὸ διάβα της τὰ φύλλα τὰ στερνά,
 λὲς καὶ τὰ φύλλα ψιθυροῦν Μιμνέρμειες ἐλεγείες.

Σκοταδερά, μακρόχυτα σιὸ χῶμα τὰ μαλλιὰ της,
 τὸ φόρεμά της σέρονται στὴ γῆ τὴ νοτερή,
 Σφίγγα Θηβαία ποὺ ἔριξε στὴν Πλάση τὸ αἶνιγμά της
 καὶ τώρα στέκει ἀμίλητη στὸν ποιητὴ ἀντικρῦ.

Πυκνώνουν γύρω του οἱ σκιές σὰ μαῦροι πλοκαμοί·
 τρέμει ἡ ψυχὴ του σὰν πουλὶ πιασμένο σὲ πλευμάτια·
 φέγγουν μοιραῖοι ἐπάνω τους οἱ αἰώνιοι ἀστερισμοί,
 καὶ σιωπηλὰ τὰ δυὸ στοιχεῖα κοιτάζονται στὰ μάτια.

4

Ἡ Νύχτα ἡ γεναριάτικη—μοῖρας τυφλῆς ὀργῆ!
 Τὸ σερεπὲ στὴν τρύπα του λουφάζει ναρκωμένο·
 κ' ἔξω ἀπ' τὶς πόρτες ὁ βοριάς ὁ ἀλήτης θρηνοῦδῆ
 σὰν τὸν Ὁρέστη τὸ παλιὸ τὸ κλάμα τὸ κλαμένο...

Μιά τέτοια νύχτα θάτανε κ' ἡ νύχτα ἡ φοβερή,
 ποὺ στῆς Ἡλέκτρας τὴ φωνὴ χτυποῦσε τὸ πελέκι!
 Στῶν Μυκητῶν τ' ἀέτωμα, σὰ Νέμεσις ὀρθή,
 στὰ δυὸ λιοντάρια ἀνάμεσα τὸ φάντασμα της στέκει.

Κι, ὦ Νύχτα, φέρνεις τοὺς λυγμοὺς τοὺς τραγικοὺς ποὺ κλειοῦνε
 τ' Ἀτρεϊδικὰ παράπονα καὶ τὴ φωνὴ τοῦ ἰχῶρα,
 κάτω ἀπ' τὰ μαῦρα σου φερά τοὺς φέρνεις ποὺ χτυποῦνε
 μὲ τὸν ἀγέρα τὸν κακὸ καὶ μὲ τὴ μπόρα!